

Edifici dels Mossos d'Esquadra

Plou molt. I jo que havia vingut a passejar pel parc del Puig de les Forques... Baixo per unes escales molt llargues i m'aturo. Veig un edifici molt peculiar, fet amb cubs encaixats de color blau marí i blanc. Em recorda molt les construccions LEGO, amb tots aquests volums tan diferents. Al darrere es veu un edifici igual, però, com que el terra està desnivellat, sembla més baix. Hi faig la volta.

Hi ha càmeres de seguretat pertot arreu! També, un pàrquing amb tres nivells: dos tenen cotxes patrulla i algun de particular. El tercer, només té furgonetes patrulla. L'aparcament està envoltat de parets baixes de formigó, amb unes baranes vermelles. En canvi, les de l'edifici són de metall. Veig passar gent amb paraigües. Potser que hi entri a aixoplugar-me.

A l'entrada de l'edifici hi ha una marquesina vermella. Les portes són de vidre i hi ha una placa que posa: "Mossos d'Esquadra". L'empenyo i hi entro.

Em sembla que sóc en el típic taulell d'informació, en aquest cas, taulell d'atenció al ciutadà. Hi ha moltes finestres i és estrany..., no m'hi veig reflectit... El més curiós és que hi entra molta llum, són tintades. Hi ha una dona i una parella que s'esperen. Em poso a fer voltes per la sala. Em crida l'atenció una placa molt gran que fa honor al conseller d'Interior de l'any 2001. Per tant, enguany farà deu anys aquest edifici! També hi veig fotografies de persones penjades a la paret, al costat del taulell. Deuen ser criminals que la policia busca i els que estan ratllats ja els deuen haver enxampat. Hi ha dues portes més, però tenen l'accés restringit. M'imagino que només hi ha despatxos.

Al taulell, que fins ara havia estat buit, hi ha arribat un policia. La parella que havia estat esperant va directa cap allà i li expliquen que una jove de quinze anys ha

desaparegut, però que no és la primera vegada que ho fa. M'he adonat que tots els policies que passen amunt i avall porten un *walkie-talkie* per on sempre se sent algú parlant. El mosso del taulell, en veure'm fent voltes, em pregunta què vull i jo li responc que només tafanejo. Ell s'ha ofert a explicar-me coses del centre i he acceptat.

Em pensava que explicaria coses avorrides, però tot és molt interessant! Es veu que tots dos edificis es comuniquen per dins i que la gent ve a posar denúncies. També diu que aquest lloc és la seu de les comissaries del Vallès Oriental i de l'Occidental. El primer edifici, que és on sóc, és l'ABPG (Àrea Bàsica Policial de Granollers), a sota d'on sóc hi ha 11 calabossos, plens de criminals capturats; i el segon és l'RPMN (Regió Policial Metropolitana Nord).

Quan acaba, li dono les gràcies i surto. Miro l'edifici de nou. Per l'aspecte i pel que m'han explicat, està clar que aquest lloc és molt especial. Travesso el carrer i pujo les escales que condueixen fins al parc. Em giro. Ara l'únic que veig és la gran antena de comunicacions que el presideix. Ha parat de ploure.

Albert Solanes Valldaura

Paraules per a vuit espais

Sóc lluny, tan lluny que no aconsegueixo distingir gaire bé els detalls d'aquest edifici. Com més m'hi acostó, més m'hi puc fixar. Per fi hi arribo... Ja el veig bé, és davant meu. Té un aspecte estrany o, millor dit, peculiar. Em crida bastant l'atenció la forma de les finestres, dissimulades entre les parets, de color blau marí com l'oceà. Fa la sensació com si, en lloc de ser el que en realitat sembla ser, ho sigui tot, menys el que és. Camino... i em situo en el pàrquing que hi ha al costat de l'entrada principal, que és ple de cotxes de policia i algun altre de normal, dels que hi treballen o, simplement, dels d'incògnit.

Des d'aquí dalt puc veure com hi ha unes escales que comuniquen aquest lloc amb l'altre pàrquing de baix –que també és ple de vehicles. Ara que m'hi fixo, no tot és blau, sinó que té una part blanca, del color de la neu.

També s'hi poden observar com unes bigues o construccions vermelles que aguanten la part de dalt, per fora de l'edifici.

Ara que puc dir que l'he vist per fora, vull mirar-lo per dins. Per això retrocedeixo i torno a la porta principal, l'obro i m'endinso en el món policial. Hi ha un agent a l'altra banda del taulell; la seva feina és agafar el telèfon i atendre les persones que volen fer ús d'aquest servei. Altres agents no paren quiets, van d'un lloc a un altre, amb pressa, mentre el walkie-talkie no para de sonar, anunciant tota mena d'accions. M'acosto al taulell i pregunto si puc passar a dins de les sales per veure com són, però l'agent m'ho impedeix, seguit d'un "Ho sento".

Després d'això surto per on he entrat i me'n vaig amb l'esperança que un altre dia sí que podré observar-ho tot. Però, al cap i a la fi, m'emporto una bona visita a un edifici molt peculiar i ple de sorpreses i de mil històries sense resposta.

Natalia Fernández Sánchez

Una mica cansada després de la caminada, arribo per fi al meu destí; un dels edificis on et pots sentir segur de qualsevol cosa, un lloc que inspira confiança i tranquil·litat. És gran i d'un color blau fosc que amb el contrast del taronja del cel em sembla gairebé negre. Aquest, és l'edifici dels Mossos d'Esquadra.

En arribar a l'entrada, veig dues banderes enormes una de Catalunya i l'altra d'Espanya. Entro per una de les dues grans portes de vidre i quan obro la segona, situada un parell de metres endavant, sento la calidesa de la temperatura de dintre, que, comparada amb el fred de fora, em provoca una sensació agradable.

Mentre m'espero que una agent estigui lliure, observo que penjats al vidre llarg hi ha cartells de terroristes i gent fugitiva de la llei i em sento sorpresa per les cares d'alguns, que, tot i semblar gent normal, són molt perillosos.

Després de fixar-m'hi una mica més, veig un cartell situat a l'esquerra que, per desgràcia, és ple: són les persones desaparegudes. Quan em pot atendre, li demano si puc estar observant una estona per allà i em contesta somrient que sí, que puc estar observant tot el temps que faci falta, però que, per desgràcia, no puc passar més cap a dintre per raons de seguretat; tot i així, em diu que, si tinc alguna pregunta, que li faci, que ella me la respondrà.

Miro una mica més i veig que a l'altra banda de la porta de vidre, que no puc traspasar, hi ha un passadís que a l'esquerra està ple de vitrines amb trofeus i medalles. Miro el rellotge i, com que se'm fa tard, decideixo anar-me'n cap a casa. En obrir la segona porta, un cop d'aire fred que em toca la cara i alhora veig un cotxe patrulla que entra en el pàrquing situat davant meu; dintre hi van dues noies somrients vestides amb l'uniforme dels mossos.

Contenta per la petita excursió, me'n torno cap a casa, deixant enrere aquest edifici rodejat de plantes que mai descansa.

Corina Fernández Freijo

Sovint quan pensem en els edificis més importants de Granollers no acostumem a esmentar el dels Mossos d'Esquadra, però en els intestins d'aquest s'hi fa possiblement una de les tasques més importants de la ciutat.

En l'interior d'aquest edifici polièdric, un cos d'agents especialitzats vetlla per la seguretat de tots els ciutadans, des dels més grans als més petits, sense distincions de raça. Tant és així que, això que a primera vista sembla un edifici simple i mediocre, és el centre d'acció d'un petit món que pren força amb l'ajuda de les actituds cíviques que cadascun de nosaltres com a veïns de ple dret ens correspon dur a terme.

Pel que fa l'aspecte, és una construcció peculiar; i això no és res que es distancii de la veritat, ja que no és un immoble normal: la seva estructura consta de diversos cubs sobreposats de diferents colors, blanc i blau, i la porta principal està coberta per una espècie de porxo de color vermell. Als voltants, s'hi troba una àmplia zona d'estacionament on s'hi aparquen els vehicles que s'usaran per fer complir la llei i, d'aquesta manera, organitzar la societat. En l'entorn es respira tranquil·litat, ja que està allunyat del bulliciós centre de la ciutat.

Aquesta és la meua opinió i aquesta és la meua manera d'explicar-vos-la.

Guillem Raich López

